

full DOMINICAL

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

El dret a la mort

Aquest divendres passat, 25 de juny, ha entrat en vigor l'anomenada «Llei de regulació de l'eutanàsia». Però, què regula aquesta llei? Què significa realment l'eutanàsia? Existeix de debò un dret a la mort com ens volen fer pensar?

Aquest és un tema difícil i complex. L'entrada en vigor de la llei de l'eutanàsia és un tema delicat i causa preocupació. Tenim el perill de confondre l'eutanàsia amb tot el que suposa l'eliminació del patiment.

És important recordar que l'eutanàsia no acaba amb els sofriments sinó que acaba amb la vida del malalt. Això és molt greu i comporta una degradació de la medicina, i també comporta la desconfiança en els metges, els professionals de la salut i la família.

L'eutanàsia és l'acció per la que un professional sanitari posa fi a la vida d'un pacient de manera deliberada i a petició del mateix pacient «per causa de patiment greu, crònic, impossibilitant, o de malaltia greu incurable, causants de sofriments intolerables», diu la llei aprovada. Però no es diu que aquests patiments, que ningú vol, poden ser alleujats i fins

i tot eliminats amb uns tractaments que s'anomenen cures pal·liatives. Normalment, en la immensa majoria de casos, el malalt vol viure, encara que sense patiment. I això mèdicament és possible.

I no es pot confondre tampoc l'eutanàsia amb la retirada o la no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o inútils, que poden allargar la vida però amb greus patiments i amb uns mitjans del tot extraordinaris.

La mateixa llei, en el seu preàmbul afirma que «el debat sobre l'eutanàsia, tant des del punt de vista de la Bioètica com del Dret, s'ha obert pas en el nostre país i països del nostre entorn durant les darreres dècades, no només en els àmbits acadèmics sinó també en la societat». Però de debò és un debat present en la societat ara si no fos precisament per la publicació d'aquesta llei? Sabem que només hi ha quatre països d'Europa que tenen una llei de l'eutanàsia: Bèlgica, Holanda, Luxemburg i ara Espanya?

I encara dos aspectes significatius d'aquesta nova llei: primer que es presenta com «el dret a sol·licitar la prestació

d'ajuda per morir». Ajuda per morir quan no es reconeixen encara les cures pal·liatives? I per què s'han exclòs els Comitès de Bioètica de les Comissions de Garantia i Avaluació que tenen com a finalitat el control de l'aplicació de la nova llei?

L'eutanàsia, en el fons, no és un debat mèdic sinó sobretot antropològic, sobre el concepte de la persona i de la vida humana. Quan encara no sabem com aplicar el dret a la vida, els homes ens hem inventat un dret a morir. L'autonomia de la persona no és un absolut, ni tampoc la llibertat. No tenim dret a fer absolutament tot el que volem.

L'Església catòlica defensa la vida, tota vida, i demana la promoció de les cures pal·liatives. Aquestes ofereixen una atenció integral als malalts i a les seves famílies, tractant els sofriments físics, psicològics, socials i espirituals. Lamentablement, com deia, no se'n parla en aquesta llei i no funcionen encara en molts hospitals. Els cristians rebutgem l'eutanàsia perquè la vida és un do de Déu que cal respectar. La dignitat intrínseca del malalt ve del fet que és una persona humana. No és menys persona qui està malalt o amb discapacitat. La dignitat no és més respectada per permetre que es pugui demanar la mort, sinó precisament ajudant-li a viure en condicions més humanes i sense patiment.

Per evitar l'aplicació de l'eutanàsia pot ser convenient la signatura d'un correcte testament vital. En aquest escrit es demanen els tractaments adequats per pal·liar els sofriments, que no s'allargui el procés de mort i que no s'apliqui l'eutanàsia.

L'Església, des dels seus orígens, ha tingut cura de la fragilitat de les persones, especialment en l'àmbit de la salut. És per això que cal continuar defensant la vida, ara en aquest nou aspecte que se'n presenta.

ENTREVISTA

Il·lusió i servei

MIQUEL TORRES

Miquel Torres és el nou director de Justícia i Pau Barcelona. Pren el relleu a Eduard Ibáñez, que ha ocupat el càrrec els darrers 19 anys. El nou director està especialitzat en tercer sector, àmbit missioner, cultura de pau, diàleg interreligiós i gestió de la diversitat. També és formador i acompanyant espiritual ignasià. Afirmar que comença la seva etapa amb «il·lusió» i ganés «de servei».

Com afronta aquest nou repte?

Sento que el fet de ser gitano i venir del «no privilegi» m'ha regalat la possibilitat d'entendre-ho gairebé tot, de treballar-me constantment la humilitat i la resiliència, però, a la vegada, m'ha donat força, alegria..., m'ha fet un lluitador constant i un feminista convençut. En gitano sempre desitgem «salut i llibertat», que no és res més que un desig continu de transformació, en positiu.

Quin valor té en la seva vida l'espiritualitat ignasiana?

Jo pensava que la meua fe era forta, fins que vaig topat amb l'espiritualitat ignasiana, i allò va significar un canvi radical. Tots necessitaríem poder gaudir d'una experiència interior de conversió. Es tracta de practicar un canvi de mirada, de passar-nos a la cultura de la trobada i de mirar-nos als ulls, de reconèixer-nos part de la Creació i una mateixa família.

Per què l'Església pot ajudar en la transformació social?

La transformació social és possible, necessària i urgent. L'Església ofereix una doctrina social d'allò més creativa, innovadora, contemporània i en continua revisió. Com a persones seguidors del Crist de la vida i de la pau, estem cridades a practicar aquesta doctrina, a fer-la possible des del més senzill i proper: als nostres barris i paròquies, a la feina, als nostres pobles o ciutats, i desenvolupar tota una xarxa de seguidors de la doctrina social, que és un exercici de compromís des d'un enfocament de drets amb perspectiva de lideratge ètic.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Contemplació, estudi i meditació... per créixer!

Diumenge de la festa del Corpus, al matí. El metro anava mig buit. Jo havia aconseguit seient. A prop meu, al costat de la porta d'un dels vagons, un home de mitjana edat posà la seva mà a la butxaca interior de la caçadora que portava i va extreure'n un llibret on es recullen les lectures mensuals de les misses de cada dia i algunes breus reflexions i pregàries. Era el de juny. L'obrí, el llegí uns moments i alçà la mirada; em va semblar pel recolliment personal que reflexionava o potser pregava. L'acció es repetí diverses vegades i em refermà el capteniment de reflexió-pregària. És ben cert que qualsevol lloc és bo per fer Déu present i la seva Paraula activa. Probablement, l'home pensava participar en alguna missa dominical —tot just era mig matí— i es preparava tot llegint les lectures que després serien proclamades en la celebració de l'eucaristia dominical. Bon costum el d'aquesta persona i bona preparació de l'eucaristia. Són molts els cristians que segueixen les lectures de les misses de cada dia per preparar-ne la celebració, si tenen previst participar-hi o, simplement, per seguir la Paraula de

Déu del dia i fer que il·lumini la jornada i la seva pregària.

Llegir, escoltar i pregar la Paraula de Déu escrita sota la inspiració de l'Esperit Sant. Tres moments d'aquesta lectura que neixen del desig de seguiment i que alimenten i enforteixen un creixement en la fe des dels ensenyaments de Jesús que els apòstols van rebre, testimoniar i transmetre. Convé fer-los nostres i entusiasmar d'altres al seguiment. Fer-los nostres amb docilitat i transmetre'ls amb generositat. «Qui us escolta a vosaltres, m'escolta a mi. Qui us rebutja a vosaltres, em rebutja a mi, i qui em rebutja a mi, rebutja el qui m'ha enviat» (Lc 10, 16).

La contemplació, l'estudi i la meditació de la Paraula de Déu fan créixer en els nostres cors i en les nostres vides la presència d'Aquell que sempre ens acompanya i fan créixer a qui les llegeix en aquest desig de plenitud i presència seva. «Després els apòstols se'n tornaren a Jerusalem. [...] Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell» (Ac 1,12.14).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La oración que enseñó la abuela

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Exponía el papa Francisco, con palabras entrañables, una plegaria aprendida en el hogar: «Una antigua oración —la aprendí de mi abuela— que decía: "Jesús, haz que mi corazón se parezca al tuyo". Es una hermosa oración. "Haz mi corazón semejante al tuyo." Una hermosa oración, pequeña, para rezar este mes. Y el Papa, buen comunicador y pedagogo, la hizo repetir varias veces a los presentes: «¿La decimos juntos ahora? "Jesús, que mi corazón se parezca al tuyo". Otra vez: "Jesús, que mi corazón se parezca al tuyo"» (Ángelus 07.06.2020).

El mismo Papa nos da unas pautas para corresponder a la gracia que le pedimos al Señor y para obtener la misericordia, el perdón y la ternura de Dios.

En nuestra devoción al Corazón de Jesús podemos seguir un pasaje del

Evangelio «sintiendo que, en el centro de cada gesto, de cada palabra de Jesús, en el centro está el amor, el amor del Padre que ha enviado a su Hijo, el amor del Espíritu Santo que está dentro de nosotros».

Ante la Eucaristía, sacramento por excelencia, está presente el amor de Dios. La adoración es una ofrenda y un contagio.

Acerquémonos al Corazón de Jesús, con una *acción contemplativa*, encontrando su imagen en todos y siendo testigos humildes de su amor.

Pidamos a María, Madre del Corazón atento, que nos alcance un corazón semejante al de su Hijo. «El Corazón humano y divino de Jesús es la fuente de donde siempre podemos obtener misericordia, perdón y ternura de Dios.»

Lectures de la missa diària i santoral

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna. Sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dimarts [Ac 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I). Santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

1. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jn 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Didim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI). Sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683). Beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ † Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 2,2-5 / Sl 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6,1-6]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I. Sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

Intencions del Sant Pare per al mes de juliol

Preguem perquè, en situacions socials, econòmiques i polítiques conflictives, siguem arquitectes de diàleg i amistat, valents i apassionats.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts. / Quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi, / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava».

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori». Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. ¿Què en trauràs d'amoinar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por». I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «¿Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm». Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't». A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 1,13-15;2,23-24)

Dios no ha hecho la muerte, ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal.

Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; mas por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Lo mismo que sobresalís en todo —en fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado—, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad. Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente que lo apretujaba.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago. Llegan a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son éstos? La niña no está muerta; está dormida». Se rían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.

«Noia, aixeca't!»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Diumenge passat veiem Jesús calmant la tempesta i salvant la vida dels deixebles enmig del llac de Galilea, i avui el veiem venent el poder de la malaltia i de la mort. Tots dos episodis il·lustren el poder messiànic de Jesús.

El relat detallista de Marc ens presenta dues intervencions de Jesús unides en un únic episodi: la resurrecció de la filla de Jaire, i la guarició d'una dona amb pèrdues de sang. La litúrgia ens permet de llegir-ne les dues o una de sola.

D'una banda Jesús, gairebé involuntàriament, talla el flux de sang d'una dona malalta des de feia dotze anys. La sang és la vida de la persona, ensenya el llibre del Levític (17,11). La dona està perdent la vida sense remei, i Jesús la guareix definitivament. Allò que no havien aconseguit els metges amb els seus remeis, ho aconsegueix la confiança de la dona en Jesús.

D'altra banda, una noia de dotze anys està greument malalta i acaba morint. Amb el desconcert i la burla dels presents, Jesús interpreta la mort com un simple son, fins al punt que, fonamentant-se en la fe de Jaire, pren la noia de la mà, la desperta i l'aixeca.

Tant a la dona com a la noia se'ls escapa la vida, per la pèrdua de sang i per la malaltia. Ambdues són víctimes del poder de la mort sobre la vida humana. Però encara més potent que el domini de la mort és la força que dimana de Jesús, que és capaç de comunicar vida allà on aquesta s'escapa.

La fe ha salvat la dona i la fe de Jaire salvarà la seva filla. El pare demana a Jesús que imposi les mans a la seva filla, i Jesús acaba agafant-la de la mà per alçar-la. La dona toca per darrere el mantell de Jesús. En tots els casos és el contacte amb Jesús, font de vida, el que salva la persona. Crida també l'atenció el paper que juga el període de dotze anys en aquest relat: el que dura la pèrdua de sang i el que ha durat la vida de la noia.

L'episodi té un valor profètic: la sang de la dona ens anticipa la sang vessada per Crist a la creu, i la mort de la nena ens anticipa el repòs de Jesús al sepulcre. El que ha fet Jesús amb elles és profecia de l'acció del Pare cap a Jesús.

Jesús no només és Senyor de la mar i la natura (diumenge passat), sinó també Senyor de la vida i de la mort: lliura la seva pròpia vida per fer-nos-en partícips a nosaltres. És el que celebrem en cada eucaristia.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Dissabte 26, a les 11 h. A la parròquia de Sant Martí de Sant Celoni, Missa amb l'Hospitalitat de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

Dissabte 3 de juliol, a les 19.30 h. Missa i confirmacions a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

Diumenge 4, a les 10 h. Missa de Festa Major de Terrassa a la Catedral.

Notícies

Mons. Saiz Meneses, Arquebisbe de Sevilla. El dissabte 12 de juny, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va prendre

posseïó com a Arquebisbe de Sevilla i va presidir la celebració de l'Eucaristia a la Catedral d'aquella arxidiòcesi. Des d'aquell moment la diòcesi de Terrassa va quedar en seu vacant. El dimarts dia 15 es va reunir el Col·legi de Consultors i varen escollir Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe auxiliar, com a Administrador diocesà fins que el Sant Pare nomeni un Bisbe residencial.

Celebració de Sant Antoni de Pàdua a Sabadell. El diumenge 13 de juny, la comunitat parroquial de Sant Antoni de Pàdua al barri de Can Rull de Sabadell va celebrar la festa del titular de la parròquia. Abans de la Missa es projectaren fotografies de la parròquia. Presidí la Missa Mn. Joan Josep Recasens, Rector, amb la participació del Coro Rociero de Rubí.

Confirmacions de l'Escola de la Salut. El dimarts 15 de juny, Mons. Salvador Cristau, Administrador diocesà, va celebrar l'Eucaristia i va confirmar

10 adolescents, alumnes de l'Escola de la Mare de Déu de la Salut a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell.

Aniversari de Mn. Francesc Cima. El dijous 17 de juny a la Catedral es va celebrar l'Eucaristia amb motiu de l'aniversari de la mort de Mn. Francesc Cima Garrigó (any 2000). Mn. Cima va ser Adscrit a la parròquia del Sant Esperit de Terrassa i apòstol de la joventut. Va fundar el Casal del Roser a Gisclareny (diòcesi de Solsona) on està enterrat. Va escriure els llibres: *Converses amb l'ermità de Sant Miquel de Turbians* (1990); *Retorn a Sant Miquel de Turbians* (1992); *Primavera a Sant Miquel de Turbians* (1998); i *Tardor a Sant Miquel de Turbians* (2000,

pòstum). Aquests llibres es poden adquirir a la parròquia del Sant Esperit de Terrassa.

Agenda

Solemnitat de Sant Pere i Sant Pau. El dimarts 29 de juny és la festa patronal de les parròquies dedicades a Sant Pere. Missa Solemne: a Sant Pere de Terrassa, a les 19 h, presidida per Mn. Joan Carles Montserrat, Vicari episcopal; a Sant Pere de Rubí, a les 11.30 h; a Sant Pere de Vilamajor, a les 12 h.

Festa Major de Terrassa. El diumenge 4 de juliol és la Festa Major de la ciutat de Terrassa. Mons. Salvador Cristau, Administrador diocesà, presidirà la celebració de l'Eucaristia a les 10 h a la Catedral del Sant Esperit. El dilluns dia 5, a les 12 h, Mn. Fidel Catalán, Vicari general i Rector, presidirà la Missa pels terrassencs difunts.

Pelegrinatge de joves. Del 2 al 6 d'agost. Activitats diverses al Delta de l'Ebre i al Parc natural dels Ports. Allotjament al Seminari de Tortosa. Inscripcions online: els catequistes de les parròquies enviaran un [link](#).

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Administrador diocesano de Terrassa

El derecho a la muerte

El pasado viernes, 25 de junio, ha entrado en vigor la llamada «Ley de regulación de la eutanasia». Pero ¿qué regula esta ley? ¿Y qué significa realmente la eutanasia? ¿Existe verdaderamente un derecho a la muerte como quieren que lo pensemos?

Este es un tema difícil y complejo. La entrada en vigor de la ley de la eutanasia es un tema delicado y causa honda preocupación. Tenemos el peligro de confundir la eutanasia con todo aquello que supone la eliminación del sufrimiento.

Es importante recordar que la eutanasia no pone fin a los sufrimientos sino que acaba con la vida del enfermo. Ello es muy grave y comporta una degradación de la medicina, y también comporta la desconfianza en los médicos, los profesionales de la salud y la familia.

La eutanasia es la acción por la que un profesional sanitario pone fin a la vida de un paciente de manera deliberada y a petición del propio paciente «por causa de un sufrimiento grave, crónico, que imposibilita, o por causa de una enfer-

medad grave incurable, que causa sufrimientos intolerables» dice la ley aprobada. Pero no se dice que estos sufrimientos, que nadie quiere, pueden ser aliviados e incluso eliminados con unos tratamientos que se llaman cuidados paliativos. Normalmente, en la inmensa mayoría de casos, el enfermo quiere vivir, aunque sin sufrimiento. Y ello es medicamento posible.

Y tampoco puede confundirse la eutanasia con la retirada o la no aplicación de tratamientos desproporcionados, inadecuados o inútiles, que pueden alargar la vida pero con graves sufrimientos y con unos medios totalmente extraordinarios.

La misma ley, en su preámbulo afirma que «el debate sobre la eutanasia, tanto desde el punto de vista de la Bioética como del Derecho, se ha abierto paso en nuestro país y en países de nuestro entorno durante la últimas décadas, no sólo en los ámbitos académicos sino también en la sociedad». Pero, ¿es realmente un debate presente ahora en la sociedad si no fuera

precisamente por la publicación de esta ley? ¿Sabemos que sólo hay cuatro países de Europa que tienen una ley de la eutanasia: Bélgica, Holanda, Luxemburgo y ahora España?

Y todavía hay dos aspectos significativos de esta nueva ley: primero que se presenta como «el derecho a solicitar la prestación de ayuda para morir». ¿Ayuda para morir cuando todavía no se reconocen los cuidados paliativos? Y ¿por qué se han excluido los Comités de Bioética de las Comisiones de Garantía y Evaluación que tienen como finalidad el control de la aplicación de la nueva ley?

La eutanasia, en el fondo, no es un debate médico sino sobre todo antropológico, sobre el concepto de la persona y de la vida humana. Cuando todavía no sabemos cómo aplicar el derecho a la vida, los hombres nos hemos inventado un derecho a morir. La autonomía de la persona no es un absoluto, ni tampoco lo es la libertad. No tenemos derecho a hacer absolutamente todo lo que queremos.

La Iglesia católica defiende la vida, toda vida, y pide la promoción de los cuidados paliativos. Estos ofrecen una atención integral a los enfermos y a sus familias, tratando los sufrimientos físicos, psicológicos, sociales y espirituales.

Lamentablemente, tal como decía, no se habla de ellos en esta ley y todavía no funcionan en muchos hospitales. Los cristianos rechazamos la eutanasia porque la vida es un don de Dios que debemos respetar. La dignidad intrínseca del enfermo viene del hecho que es una persona humana. No es menos persona quien está enfermo o con discapacidad. La dignidad no es más respetada por permitir que pueda pedirse la muerte, sino precisamente ayudándole a vivir en condiciones más humanas y sin sufrimiento.

Para evitar la aplicación de la eutanasia puede ser conveniente la firma de un correcto testamento vital. En este escrito se piden los tratamientos adecuados para paliar los sufrimientos, que no se alargue el proceso de muerte y que no se aplique la eutanasia.

La Iglesia, desde sus orígenes, ha tenido cuidado de la fragilidad de las personas, especialmente en el ámbito de la salud. Es por ello que debemos continuar defendiendo la vida, ahora en este nuevo aspecto que se nos presenta.